

საქართველოსთვის

პარიზი, კვირა 10 მაისი 1925 წ.

No. 1.

Paris, Dimanche 10 Mai 1925

საქართველოში კომუნისტების მტკიცედ მოქმედების წინააღმდეგ

Journal Géorgien «POUR LA PATRIE», Organe de la Politique Nationale, Directeur: SPIRIDON KEDIA.

ფასი 2 ფრანკი

Rédaction et Administration: 9, Rue Oudinot — PARIS (7e)
Téléphone: Ségur 57-36

Prix: 2 frs.

მათ, ვინც აღმართა დროშა ბრძოლის, სამშობლო-
ლხათის განწირულებისა და თავდადების, ვინც აღ-
ინთო ცეცხლით გამოწვიო ამხედრებისა და მიტანა
ხიდვინა თვის მსხვერპლად დიდებისათვის თავის
ერისა, თავისივე მიტანის მიტანების ფიქრი და სიტ-
ყვა ჩვენი.

თქვენ კი, ვინც დაბნედილი, დაშვრული მენი
და მეგობარი, ვინც შეიძობთ თაღის ძაძით ნიშნად
გლვოსა, ინუგეშებდით, რომ გაიღეთ წმინდა მსხვერ-
პლი მამულისათვის, ინუგეშებდით—ახეთი ნუნა გან-
გების, ხედილი მწარე და მუდმივი ჩვენი ერისა.

საქართველოსთვის.

ბჭოვლით გამოცემის უქონლობა უდიდეს ნაკლს
წარმოადგენს ჩვენს განმთავისუფლებელ ბრძოლაში.

ბრძოლა ერთნაირი განთავისუფლებისათვის,
რაც უნდა მტრე ხიფათისა და გაქანების ყელს,
აუცილებელი მეთოდისა მტრეყვლებისა, ანთა
ახალი გამოთქმას და გავრცელებას. მით უმეტეს
ბრძოლა ჩვენი ერის, რომელიც ვე ვომ დიადია ნე-
ბისყელის სიმტკიცითა და მამულისათვის თავდადუ-
ბის სიუხვით. დღემდე იგი ბინდით არის მოვლული
ყველაბრის, ვინც მისი უშუალო მონაწილე არ
არის, არ არის ნათლად გაუმყარებული ამ ბრძოლის
ბუნება და ხანე ყველა იმ ქართველ მამულიშვილ-
თათვის, ვისაც არ შეეძლო სამუალება სხვა და სხვა
მონების გამო ჩამშობილ ბრძოლის ფერხულში, მაგ-
რამ ყველგან ეს არის ამისთვის, მით უფ-
როდ უფროა ეს ბრძოლა გარემოთათვის, ქართველი
ერის მგებობისა და თანამგრძობისათვის. ეს გარე-
მობა, რასაკვირველია, დიდად ამცირებს ჩვენი ბრძო-
ლის სიფრცხვანა და მის გამახილს მინ და გარედ.

ჩვენი გამოცემა ნაწილობრივ მაინც შეავსებს
საქართველოს განმთავისუფლებელი ბრძოლის ამ
ნაკლს. რასაკვირველია, ის ვერ ამოწურავს ჩვენი
ერთნაირი პოლიტიკის მოთხოვნებს. მაგრამ, დაე
ნის ყელს მოვლით დახარისხი. მას უნდა მოყვებ სხვა

და სხვა გამოცემანი.

წარსულში ქართველი ემიგრანტი ვერცხვით იყო
მტრად მტრე. მაგრამ თითო-ორილა მამულის მღ-
ყვარული მაინც ახერხებდა მეტყველებას საქარ-
თველს ერთნაირი იდეის გარშემო. უკანასკნელ წე-
ლთა განმავლობაში კი უცხოეთში მოეწყვდა დიდი
ნაწილი საქართველოს პოლიტიკური და კულტურ-
ლი ძალებისა. მათ, რასაკვირველია, გაცილებით მე-
ტი მოთხოვნა ამ საზღვრებს, რადგან მტრია არა
მარტო რეგვი მათი, არამედ ვალდებულა და მა-
ხუბის მგებლობა.

ჩვენი ერთი იმრძის თავის განთავისუფლებისა-
თვის სამიხელ პირობებში. ხალხთა სტრუქტურის
და თვით ყველის მნიშვნელო საქართველოს მართანე-
ხაც არ უნახავს მონობა ახე მძიმე, აუტანელი და
სახტავი. საჭიროა არა მარტო სიმტკიცე და შეუ-
პღვრობა მის წინააღმდეგ ბრძოლაში, არა მარტო
თავდადება და თავგანწირულობა, რაც ახე უხვად გა-
მამყვალა ჩვენმა ერმა; არა ნაკლებ საჭიროა ძი-
გნა გუნდის, გამლახავის, ხერხისა და სამუალების.
ბრძოლაში აუცილებელია მდგომარეობის ნათელი წარ-
მდგენა, და შესწავლა ყველი გუნდის, პირდაპირის
თუ შემოხარების, რომელიც, სხვა და სხვა პირო-
ბებში, ერთნაირად რაკვიყვანს გამარჯვებისაკენ.

ნაწილი შეზღვეული ენერჯისა უთუღე ამ საქმის უნდა მიხმარდეს. ეს აუცილებელი პირობა ძალიან საქმიანობადად გამოყენებისა და ნაკლები მსხვერპლით გამარჯვების მოღვინისათვის. არა მარტო ხელმძღვანელი წრეები, არამედ მთელი შეზღვეული ერთი ნათლად უნდა შეტადეს ამ გზებს, რომ ის თვალახეული და შეგნებულ იყოს ამ რთულ ბრძოლაში.

ჩვენი გამოცემა ისახავს მიზნად თავისუფალი, დამოუკიდებელი საქართველოს ითვის დაფცას და განმტკიცებას ქართველ ერში, მტრის მხოლებას და მასთან ბრძოლას, საქართველოს საკითხის დამუშავებას და გაგნობას შინ და გარედ და ხალი ეროვნული პოლიტიკის დამყარებას ქართველი ერის განმათავისუფლებელს ბრძოლაში.

ის მიიჩნევს თავის შემთავი მთავალედად შვის, წავლეს და გააშუქლს შინაგანი და გარეშე პირობები ჩვენი განმათავისუფლებელი მუშაობისა. მხოლედ ამ გზით შეკვეთლება ავირითო შეხაფერისი ბრძოლის მთოლი და იარაღი და ავიგეინოთ თავიდან შეზღვეული ენერჯისა და ძალები უსარგებლო და უშიზნო ხარჯვა და დაკარგვა. თვით საუბუძელნი კი განმათავისუფლებელი ბრძოლისა ნათელია და საერთო ყოველი ერთისათვის, ყველგვს გუარანთეულსა და ისტრთელს პირობებში. ესაა—შეკმნა ხულიერად და ფინოკრად შოლიანი ეროვნული დარაზმულობისა, შეკმნა გულწრფელი ერთხოლვნობისა და ორგანიული თანხმობისა შეზღვეულ ძალთა შერის და ამისათვის დროებით, თავისუფალი არხებობის მოღვინამდე, მივიწყება და გვერდის აწვევა ყველგვარი შინაური უთანხმობისა და პარტიულ კითხვითა სხვა დასხვალბისა, ვინრო პარტიული, სექტანტური გეოზმით გამოხვევალი პოლიტიკა ახსტეტებს ერსა და სახელმწიფოს ყოველს დროს და ყოველს პირობებში. მით უმეტეს დამოუკველია ახეთი პოლიტიკა მინობისაგან განთავისუფლებისათვის შეზღვეული ერის გზებებში. ის შილაღავს განმათავისუფლებელი იდეის წყებობრე გავლენას, ქაქახავს და ახსტეტებს შეზღვეულ ძალებს ხულიერად და ფინოკრად. ახეთი ხელისკვეთების აღმოფხვრა განმათავისუფლებელი ბრძოლის ფრენტიან აუცილებელი პირობაა მისი გაჯახსაფებისა და სიტკიცებისათვის.

გულს არ უნდა გავიგნდეს ის გარემოება, რომ საქართველოს განმათავისუფლებელი ბრძოლა საუხებით ჯერ კიდევ არ არის განწყინდილი ახეთი ხელისკვეთებისაგან. საერთო ეროვნული დროშის ქვეშ აქაოქ ჯერ კიდევ ბუდობს დიქოლია სტრის და ჯგულის, ეს ნათია ჩვენი ერის არაწრბალერი პოლიტიკური ვითარებისა, ძველი რუსეთის პარტონობს დროიდან. მაგრამ საქართველო უკვე დაიბრუნდა საკუთარ ეროვნულ შინანს და ის თავგანწირულად იცავავს

მის განხორციელების გზებს. უკანახენელი დროს წლები განმავლობაში მრავალი წმინდა მსხვერპლი შექმნია ამ ეროვნულ დროშას. გავცხვლდა ჩვენს წინაშე საქართველოს პარტიულ მკელი ფერგლები ლეგენდითა რომ გვეჩვენებოდა—უხადო, უნარგო პარტიოტინში, სამშოლოლიათვის თავგანწირვა, თავის ხიგფხელს მსხვერპლად მტინა.

და ვინ გამედავს იფიქრეს, რომ ახეთი ბრძოლა ერისა დამარცხებდა და არ გაიმარჯვებს?

ვერც ერთი მამულებიოლი ვერ ახგებდა ამ ჩვენი ერის შინაგნობას თავისუფალი გზებების მოღვინისკენ. ეს არის მისი გარდაუვალი ნება, ეს კარნახი მრავალ საუკუნეზვანი ჩვენი წარხელის, უხილავ გზებით შემოჭრილი და დამკვიდრებული ჩვენს ხელსა და გულში.

და ჩვენი გამოცემა თავის პირველი ხიტყვით მიმართავს იმათ, ვისი გრძობა, აზრი და არხება მთელი შეყრდნობია თავისი ერის სამარადისო და უხრეახი მისნებით და განწრაზებით; შემოკვირებით ერთი ეროვნული დროშის გარშემო; ვიმოქმედოთ უყოყმანით და გაბედულია; განკამტკიცოთ ჩვენს ერში ყოველგვარი წრელიანი წრაზებისაგან განწყინდილი მთლიანი ეროვნული იდეა და მოქმედება, ამ გზით ჩვენ ავიგეინოთ წარხულის მარცხებს და შივადწვევს გამარჯვებას!

ბ ა რ ვ ე ლ ი ბ ა ა .

დამოუკიდებელი და თავისუფალი საქართველო გეცხლით და მახვითი დამყრეს საბჭოთა მოხკოვის ჯარებმა, 1921 წლის თებერვალ-მარტის სამინდი დედეშში. მას აქით ითვის წელიწადი გაივდა, და დამყრდნობი საქართველო დედეხგ დამიწრბელებული არაა; შემოჭრილი მტერი დედეხგ დამკვიდრებული არაა და დაწყებული ბრძოლა გრძელდება. სხვანაოთარ არც შეიძლება,—

აქ დედეხა ხიკვიდილ-ხიგფხელის. ქართველი ერს აღხვდა მთელი თვისი რახილი თვითარხებობის ინტენკვით და ეროვნული შეგნების მოღკედავი ხელით. იბრძვის ყოველი წრე, ყოველი წოდება, ყოველი ასაკი, ორივე სქესი და ყველა პოლიტიკური პარტია, საერთო ეროვნული ამხედრება. დავიწყებულა შინაური ანგარშიები, პირადი და ჯგუფური ინტერესები. ქართველმა დაბრევა გამორჩენის და საკუთარ კარყოფილებას მირიბი, ხალხს აამადლა და გაავრთიანა სამშობლეს შეთვისებამ. მიღხდა დრმა ხულიერი გარდატეხა; ხალხი დაადგა თავგანწირვის გზას. გულში ერთი მისანი დაიდი:

საქართველოს განთავისუფლება. ხალხივედა გაიხანდა მისი ხსენის და დიდება, თავი იმ გარდასაველ წვარაკით დაიასან, რომელიც ხამიძელის უკვდავებს უნდა შეეწირის, ერის ხელი გააქტიურდა და შემანანერტული შხიხილელი აჯანყება მასში დახადგურდა, ყველავერსედა ხამიძელემ გაიმარჯვა.

ახალი ეპოქა დაიწყო.
უწნეახი მიღწევა.

დანართელი ყველელე ამან წარმძევა: ისიც რომ ხელადი პატარა ქართული ფემონხტრადის ასენს 26 მაისის დღეს და ისიც რომ შეიარაღებული აჯანყებანი ხიხილის მორევებს აყენებს!

ხადეავებით დაიდარა ხამიძელის გულმკერდი. შიგ ჩაწულეს აკნის პავშეში და ოთხმედი წლის მძუნენი და მათ შუა კიდევ ყველი ასაკი ქართული: ხიდლის ტლე შიკი, ქალაქის მინანუბელი გიმნაზიული, პირველი ქართული უნივერსიტეტის პირველი ხტეფენიები, ვლეხი, შუკა, თავადი, ახნაური, ინტელიგენტი, ღვთელი, ქალი და კაცი, ყველა ერთად— ხამიძელის მინაიტურა—მეტი ათასი. ეხენი წამებული პატრიოტებია, საქართველოს წიფა ხიხილი, ყველამ თავი დახად ხამიძელს უნგარო იფეისთვის. ეს წარუხილელი ფაქტია, რომელიც მტერს იმედა უკარგავს და ხალხს გამარჯვების რწმენას უმტკიცებს.

საქართველმ ჩადრი აიკრმა და თვისი ისტორიული პირსხე ქართული, აწყიდ აგრძელებს წარხულს: საქართველ ინახავს თავის თავს ხხვერნლით და თავგანწირვით, ერვანული თავისუფლების იფეალი ჭეარავს ხიდვხსეხს კი. ეს საქართველს ტრადიფიაა, ამით დაამარცხა ხაუკუნენი და დღემდე მჟიფა და ეს მისი ნადეი იარადია და ამით აპირებს ხაუკუნეთა დამარცხებას.

ეს მისი ეროვნული გზაა.

და საქართველი დგას იმ გზაზედა მთელი თავისი მიწხიხილი ხიხილხინდით.

და ჩვენს მასთან ვართ, საქართველს ამ მუდმივ გზაზედა.

მეორეს მხრით, საქართველში ცეცხლით და მახვილით განაგრძობს ერის მკვლელების დანაშაულს, ცეცხლით და მახვილით შემოქრთილი მტერი. მისი მისანია, საქართველოს დამოკავებულმა ხამარადიხით დათრგუნოს და ნადვლად ქართველ ხალხს ეროვნული მინდობის ბირკილები გაუყაროს.

მტრის მისანია, საქართველში ქართული ეროვნული ნებისყოფის მავერი, თავისი ნებისყოფა გაამყდოს, რომ ერის ხულისა და ხხეულის ცხოველიყოფილება დაახმოს და მისი ხიდვხსლის წყარო ხათვეში მიხწამლოს, რომ ამას მაიღწიოს, იგი არადერს ერთდება. რახაც კი გაშეშისა და გა-

ნადგურების გენია მოხიხარებს, ყველაფერს არტყლის იარაღით იყენებს. ანაკალიხტური ბრძანორვეით ანადგურებს ქართულ ხიდვხსლს და საქართველს მთელ ნივთიერ და ხელიერ ხაუნჯას.

ათასობით დაუსთვა საქართველოს ხაუკეთილ შეილენი, და რამდენ მათგანს რა წამების ვეირგვინი შემოაწნა მადალ კეთილმინილ პატრიოტულ მუხლს? საქართველმ არ იცის ასეთი უბმლის მთელი, კვლის ხიხტემა და წამების ხაუკუნება. ამასთან მკრთალია ქეთეკან ქალის წამება, შირანში ირანის ტირანმა რომ მოხინდინა, ტირანი ერთხ დახჯურდა, აქ ათახებით არ კმაყოფილდებიან.

მარგამ ცეცხლების დახიხევა არ იკარებს, ხატირე ვახდა მივრების ამიხონრა, არ დაინდებს მამაპაპათა ხალხივეკით. დამახეს და წამილეს კვლეხიები, ერის ხადიფეუბი წმიდანები დახბრეს ხაუკენი განხახვინდან; მათი ძვლები ქუჩეხში ჩხარუნით ჩამოტარეს, დახაყეს და ხალხს ცვირპირში შეაყარეს...

არა, ირანის ტირანი უმანკო პავშია!

არ ქმარედა ყოველი-ერთი ციხეხალი ქართულის ფიხიკური და წეკიბრთვი დახხა, ხატირე იყო მთელი ეროვნული კვლეკტივის იმ მორალურ ხიხტეკიხედა დარდვევა, ამ ხაუკუნეთა ტრადიციის ხელთუქხული მკვლისა, რომელიც ერის უკვეფეების პირველი ხაწინდარია; და ამიტომ ხაუკუნეთა თაღებში ხადელავებში გაუპატოურებს, მათი ხალხავი წმიდების ასეთი მურტალი შეუარეფიფი!

არა, თავის დეფში! ევ ხიხტემა ქართული კაცისა არ არის. იგი უხვბლერი იმპორტია იგი ქართული ხალხის მტრის ჯოღლუქთშია მოაწრებული.

მტერს ემინან დამხდურის ეროვნული გემირბინა, ირანის მკვლემა ტირანმა იგმონლ თვისი უიმედი დამარცხება, რდევხაც ქეთეკან დედოფლის გმირული უღლი ვერ მიხტენა და მკრთა ვით ხახიკვილით დაუბრძო.

ახვე კრიოდა და ხიხარაით ცანგანებდა მობკვის ახალი პრინცი, რომელიც 23 წლის 20 მაისის დამეში დაიწყო მარად ხახანსული მამულიშვილთა თავისმკვეთას, ვისი პატრიოტული რწმენა და ხიხტეკივე ხიხეფაღმაც ვერ შეარყია და ვინც ამაყათ აწული სულით გაუფრეს ვაჯრის გზას, საქართველს ეფლეკოთისკენ!

მობკვის პრინციმა იგმომ იმ დამეს რომ შეუტლებულია საქართველს დამიღრნილება, ხაც ასე გმირულით ვავებინან.

მარგამ ციხეხსედა უღორ, მიხვალეუბელი გმირთა მტრისთვის ხამიში, ნამებურ, თუ მიხვალეუბელი ხეუკუნეთა რიგებს ერის ხალხივეკი წმიდანათა გულხდა და ასე მთელი ხალხის ხულისა და გულის, განცდათა და წრახვათა შემომკრებს და ამამალეუბელ

ცენტრით გადაქცეულა. ახეთი გმირი-წმიდანი ეროვნული მორალის ბურჯია, იგი ეროვნული სახის უკვდავება. და უნდა მას სწავდ, სწორეთ იგი მოხიზარო, განიავო, თუ ვინდა რომ ხალხს ყველაფრის ამალმა დაუშტკვიდ, ხელი გაუთახსნიოდ, წინემა წაუბილწოდ, რწმანა მოკვალა, ტრადიციი დაურღვიოდ, გააველწოდ და მერე დაიძირწიოდ...

აქედან, ცივხალ გმირს ერთი ხიკვიდო; მიცვალეულებს-ხიკვიდო ხელმეორეთ; ნაგვთა აკუნებო მიცვალეულებს. მიცვალეულებს საფეხეულებს-ყველაფერს კი იმიტომ რომ საქართველებს ხელი აადვილიონ თავიხუფლებანუდ...

აი ვინაა შემოსუელი მტერი. აი რა უნდა მას. აი რა იარაღით იბრძვის იგი. ეს იყო ყოველ დროის მტრის ბუნება საქართველებს მიმართ. ესაა ქართველი ერის მტარავალის ვა.

მხოლოდ ჩვენს ხელფავეთ თუ გადმოვიღის იგი! და ახე, საქართველებს მიწა-წყალზე, მომსდერი მტერი და დამსხვრე ქართველი ერთმანეთს სამკვდრე-სახსი ცივხლოთ შეება. ეს ორი მღუთვახეუბელია ამ ერთ სიფრეზე. ან ერთი, ან მეორე. საქართველოში მხოლოდ თბილისი და არა მივცვივ; ვიდრე კი დაუსრულებელი ბრძოლა.

და მთელი საქართველო, ეს მესუთუ წელიწადია, ეროვნული ტრადიციის ერთ გადამძილ ხეებას წარმოადგენს. ყოველი ქართველი ამ ტრადიციის შეგნეული მონაწილეა და მას განიფდის თავის ხელის ხიდრემეში. ქართველის მთელი არსება მასშია ჩაქსვილი და აუფერებელი. ამ ტრადიციამ უდრმეხი მხიხლოვადიერი რევოლუციი მდინდინა საქართველოში,— ეროვნული ხელიერი მღის რევოლუციი.

საქართველებს ძველმა პოლიტიკურმა ნამენილამ, მტრის შემოსევაზე რთმელიც იყო, ვერ გაუძლო ამ რევოლუციურ გარდატეხას და დაიწყო ჩამიწრევა. სიმაღლიდან გადმოვარდა და უფსკრულები ჩაიფშენა ვირთ იდეოლოგიური ხარქველი, რთმელიც თავს ხეურა წოვე კვალიფიციურ პოლიტიკურ ორგანიზაციას. დაიწერა თვით ეს ორგანიზაციფიცი.

ამავე დროს კი ქართველი ერის ხიდრემეხა და მთელ მის სიმრავლეში ახალი იფადისა და მისი უტეხი ნებისყოფის მდინარე ატორტმარდა. დაამტარა მლიფრმა ეროვნულმა გრმინამ, ჰაერი გაიწმინდა და გაჯანსაღდა. სამომოღეს იფეის უსუნეახაბამ ხალხს შეგნება გაუნათა; სამომოღეს თავიხუფლებს კულტურა მას თავგანწირვის მოკვალემა შეახისხლბორდა. ნანგრევეები გადახისიდა და ახალ მასალათ დალაგდა. იშვა სხვა ძალა.

ეს კი მითიხივდა სხვა ნამენილბს და სხვა ხტრატეციას. ხელმძღვანელი წრე კი გაიყინა თავის ძველ კალაბრტში, ვერ მიხვდია ქართველი ერის

ვიგანტურ წინხვლას. ხალხმა აჯღმა მარტო ერთხელ განმეორდა ის, რაც მეგრეკლ მოხდა. ხალხი დიდ დინამიკურ მუშაობას აწარმოებდა, ის ახალ საფეძველებზე გადაიძიდა, ახალ შეთარს, ახალ სიტყვას და ახალ გზას დაეძიებდა. მისი ხელმძღვანელი წრე კი ინერტიის კანონს მიხვავდა; და რაც უფრო დამძიმებული იყო იგი თავის წარსული ძლიერებისა და ბალახტის მემკვიდრეობით, მით უფრო დაძვინდობდა თავის ხალხს. და ძველართ შეიქმნა მერიადი; ახალი საქართველო და ძველი ხელმძღვანელბა; სხვა იყო ხალხის გრმინბა და შეგნება, მისი მხიხლოვადიერი პლაცდარმი და სხვა იყო მისი მხართველი შეტების მხიხლოვადიერი მღიფლიი და ბრძოლის დეკრინა. ერმა მტერი მტრათ დასახა და თავგანწირვათ ებრძოდა. ამ დროს მისი მტარი მაგალითად ახეთი სამკვდრე ბრძანებას იძლეოდა: „იგი ცივხვრეხი მღუწიფებს მუშათა კლახს წინადეფებს კაპიტალისტურ მთარგზობათა ყოველფეხვრს ინტერეფენიას რუსეთის წინააფმდეგ... კონგრეხს მიღწიფებს ყველა სოცილისტურ პარტიას, განსაკუთრებით კი მოკავშირეთა ქვეყნებისა და რუსეთის მუხბელ ქვეყნების სოციფენი რევოლუციურ პარტიებს არა მარტო ინტერეფენიას აღუდგენენ წინ, არამედ ენერგიულათ ხელი მღუწილ რუსეთის მთარგზობის სრულს იურიფიულ ცნიობას და რუსეთითან დიბოლმტეორ და საკატორ ურთიფრთობის საქარო ადგენახს...

„რომ რუსეთი შევიწახნოთ რევოლუციის დღრძათ და დასაკლუთის რეაქციის კერათ არ გადაიქცებ, კონგრეხს მხარს უჭერს რუსის სოციფენიტების შემდეგ მითხიხნილბეუბებში“ და სხვა და სხვა...

ახეთი რუსოლევიას ხელს აწერენ ბ-ნი ნ. ვორდანი, ნიუ რამიშვილი და ი. წერეთელი ჰამპტონის კონგრესზე, 1923 წლის მაისის 21-25, სწორეთ იმ დიფუენში, როფფესგ თბილისში საუკეთესო მამულიბოლელებს თავები გაავფენიეს... რომელი მკვდარი მისემინის თავის ერთკულებს გამოტქმის უკეთესს რედაქციას, მოხვოვის წინაშე!

ის რომ ამის ვერფიფიცი ბ-ნი ორი ნიუ საქართველოდან რუსის ჯარის გაყენის რუსოლევიასაც ხელს აწერენ, კიდევ უფრო აფრამებს ერთის მხრით ამ მტარბის ორჭოფულ ბუნებას საქართველებს მტრისადმი, ხლოდ მეორეს მხრით მტებრძოლი ერისა და ამ ხელმძღვანელი მტარბის კონფლიკტს. ამკვრათ, სრული იფიციფენისა და მთლიანობის მაჭერი მათ შორის იყო წინააფმდეგება და დაპირისპირება. ამნაირათ, ეროვნული განმათავისუფლებელი ბრძოლებიდან თავიდანვე გამოირიფხილე შეიქმნა გამარჯვების მირითაფი პრეობა. ამან კი ჩვენს ქვეყანას შეამთხვია მრავალი ხიფათი და მწარე დამარცხება.

მაგრამ განა მარტო მთლიანი ბრძოლის დიკ-

ტრინის უქედლობა, ან მართლ მტრისადმი ორბუნებლადანი ვარწყებლება ახსახათებს ხელმძღვანელ მტრებს? არა. აგრეთვე ის ვახადარი წერდებოდა, წინადა სპეციფიკური, რამდენამდე საქართველოს დაძლევაიდებლობა ერთხელ საქართველოშივე დაძარსა და მეორეთ კიდევ საწვდვარგართიდან.

ამ ოთხი წლის პრძოლამ და გამარჯვება-დაძარცვების მორიგეობამ, ავესიტლს აჯანყების შემდეგ, უკვე საბოლოო გამიარკვია პრძოლის ახსარგნის. ყველამ ხოქვა თავისი ხათქმელი და ყველამ თავისი პოლიცია დაიჭირა.

ერთის მხრით, პნ დეფდაინანს, აჯანყების შემდეგ, პ-ნი ვუშაბული მიუხატა მტრის ბანაკში თავის გადარგნას ამ ვაპტარგნაში მისცა ყოვლად ხანისხარი და ყოველი ქართველი აფაიბანის შემადარწუნებელი ხსენ: საქართველოს თავისუფლებასათვის აჯანყებულთა წინადა ხისხლს ჯერ კიდევ არ გავიფრულყოფ რთმ იგი დეხით გაიარა და მტერს მხარში ამღუჯდა...თითქმის არაფერ შუაში ყოფილიყოს!..

ვეშაბული მტერს შეურთავა; ხენი მოხვლის. ბატონობა და საბჭულთა ხისხტამე და დეფს ოკუპანტებთან ერთად ებრძვის საქართველოს დაძლევაიდობის ხაქმე.

მიხი გზა ივიკვა, რაც საქართველოში შემღვრთილ მტარკვალის გზა.

მეორეს მხრით, ძველმა ხელმძღვანელ მტრებმა უკვე ამკართ დასტევა ხაერთი ერვუნული ახსარგნი და თავის პარტიულ კოლეფში ჩაჯდა.

მართლაც, პ.ქორდანია, ავესიტლს აჯანყების დაფა. ხუბის შემდეგ, ახეთ საბოლოო დასკვნებს აკეთებს: „პარტიამ უნდა შეინარჩუნოს რელი გეგეჰონისა და თავის ირველო შემოიკრბიბოს, თვის ტაქტიკის ქვეშ დააყენოს ყველა სხვა უკმაყოფილო ელემენტები და პარტიები. მან სულიდან არ უნდა გაუშვას ხადავე მოძრაობისა და მიგ შთაბერბოს ხეგ. ფემოკრატული ხულისკვეთებალ.“ და რედებაც თავის პარტიის გეგეჰონის ქვეშ არა დარსმა ყველა და ყველაფერი, პრძოლის იარაღთ ხელში ხოვიალისტური დრღმა მისცა. მართლაც, იგი სწერს: „ბოლშევიზმთან ნაყოფიერი პრძოლა შეიძლება მხოლოდ ხოვიალისტური იდეოლოგით და მას ხაუხუთი უნდა დაეყრდნობოს ხეგ. ფემოკრატის მიქმეფებალ.“ მაგრამ, ვინაიდან კარგათ იგის, რომ ყველა არ მოხსურებს მუნდვიკუბის გეგეჰონის ქვეშ დაფრეფას, ან ხოვიალისტური ხულისკვეთებით პრძოლას, ამიტომ ამ ურჩებს ეამხიხუთა მონათლავს და პრძოლას უკნაფებს. იგი წერს: „ამგვარ (ეამხიხტურ) ელემენტებთან ხაერთომ არაფერი ვაქტეს. მათ უნდა ვუპრძოლოთ ისე, როგორც ბოლშევიკებოლ“ და სხვა.

აქ ყველაფერი, რაც მტერს მოუხეფება და რაც

საქართველოს აგრებს; უკავფეშულია ერბს ერთი ერვუნული დოკტრინისა და ტაქტიკის ქვეშ; უკვედმებულია გურთიანებული პროვლედი ორბრტით პრძოლის გზა, წამოყენებულა კლახთა პრძოლის მოძღვრება და ტაქტიკა და მიხი ადამხარებული პარტიის გეგეჰონ-ია. ეს კი მინაწერი შეხლა-შემხლელა, სამოქალაქო ომია. მინაწერი ორბრტები კიდევ— მტრის ხასარგებლო დეფრხისა.

მეორეს მხრით, აქ ისეთი მორი-ახლო მანიღვრია მხარხმებული, რამდენიც მის ავტორს მტრის ბანაკში მიხვლას უაფილიებს. ამკარა, ელმუნხიტური მანიფესტით და კლახთა პრძოლის დოკტრინით მღღმუკვანძის მერღებება შეიძლება მხოლოდ და არა მიხი ადამხარგნა.

ახეთი ხამწნელის უღმბეღეღობით და ერთის კალმის მოხმობით გამორგანილა ხიკვიდობის განაჩენი იმასხედ, რამაც ახე კადადე ქართული ერთი ამ ოთხი წლის განმავლობაში!

უკან პარტიისკენი იხევ პარტიის იდეოლოგია და ტაქტიკა იხევ მიხი გეგეჰონია! სხვა ხიტყვები ვერ მოხმბენა, ქვეყნის დასაძლევერებლათ, ხაერთო ერვუნული აჯანყების მეორე დეფს, საქართველოს ერვუნული მთავრობის თამეჯდობარგე.

პი ქორდანია იყო და დარჩა პარტიის კავი. გარემოებამ, თუ რწენი ქვეყნის მავმა უბეფობამ, იგი ერვუნულ მივერგალეუ აოჯანა და საქართველოს დიდი პარტიიზმების მიმკვიდრეღება დააკისნა. მას ამ მადლომე გული წავუთავა და იხევ ვაქსე დამევა.

არა მეჯდა მწერის ხესა, არა იყო ვაკვი მიხიბ. პ-ნი ქორდანის გავლენა მოქმედობს რწენი ქვეყნის ბეგრე. მთელი იგი წელიწადი იგი ხულიერი მამა იყო ხამწნელი კამბანიისა საქართველოს ერვუნული დრღმის წინააღმდეგ. ამის ხაუფიხსწერო შეფეგები დღემდე უჩვენს.

ეს მიხი ახალი კამბანიე მიმართულია ამ დრღმის წინააღმდეგ . იგი უნდა უგბად და ვიწროთ შემოიკრვალოს, რომ გავრველებს ხამუალება არ მიეფეს. საქართველოში პარტიის პრინციპი მთელი ქართველობა გურთიანებულია, ერთი აწრი და ერთი გრწნობა პტრინობს, ეს არის მტრისკა თავის დაფრევა. ამხოვლის დიხთიხეს აუკვეტებთან კიდევ. ერვუნული მიქმეფებისა და მიწნის ერთობა იქ შეკრულია ხისხლის დეღობით. არავის ახსოვს პარტიული გეგეჰონია, მიხი იდეოლოგია და ტაქტიკა. ერვუნული ინტერხები შეფარავს მას.

მხოლოდ აქ, ხამწნებლს მიმბრებულ ხელმძღვანელთა ვიწრო წრეში მხარბებს ეს ავადმყოფური ხულისკვეთობა.

და პ-ნი ქორდანია შეუდგა თვის კალმით მიღეუბის გაყვანას, რომ ამ ხათავები ჩამეფარი ხარწმალავი

ქართველი ხალხის სხეულში შეიყვანეს და ხიხლით შედელებული ეროვნული ერთობა დაიშალა.

ერის ბელადი ამას არ იხანდა და თუ ჭმენა, ის ერის ბელადი ვერ იქნება.

მეტრთან ბრძოლაში გამბრძობედილი ახალი საქართველო ამ საწინააღმდეგარს არ გაიკარებს. იგი შეინახავს თავის მთლიანობას და დაიცავს ეროვნული დროლის გვეგობინას.

ჩვენი გზა? ჩვენი გზა არც მტრულთან შერიგებულთა გზაა და არც ბნ. ეროვნობას პარტიული გვეგობინის გზა. იგია საქართველოს ეროვნული ერთობის გზა, მისი გვეგობინის, ის მარადი-გზა, რომელზედაც მიდის უსხვარ დრო-დან და ივლის კიდევაც დაუხრულეზმობად ქარ-თველი ერთი და რმელსაც იგი უსხვავილით ვერც გადასდება. ჩვენ ვფანს ეს გზა, მისი თანაბრობე-ნი ვართ. მის გამარჯვებაში უკვი არ შეგვიდის. მას დავადგით, ჯერ კიდევ მაშინ, რმდენად რუსეთის იმპერიის ჯავშნით შეჭვაილი გვეგობროლა ფიგურა მხოვლილი მლიერების პრესტიჟით იყო მძიხილი და თავის ხიმძიმით გვხრება.

დღეს ამის მერტი საბუთი ვვაჭვს. გამარჯვების და მიხნის მიღწევის მერტი მანხი და შესაძლოებაა. დღეს მხოვლი ქართველი ხალხი, ძველი და ახალი თაობა, ეროვნული შეგნებით არის ამოქმედებული; მას ეროვნული დროლა უჭირავს; ასე არ იყო მაშინ. არც დღევანდელი რუსეთი ძველი რუსეთის სწო-რი. შეადარებაც შეუძლებელია. სხვა დორებულებას წარმოდგენენ ჩვენი მუხობელი ხალხებიც. თავისუფ-ლებით თეგამ განათა მათი არხება და ჩვენს მტერს დაუპირდაპირა. ხაერთამდროის ბირობების სხვა ნაირია. აი რამდენი პლიტხია დღეს; რამდენათ უფ-რო ხაითილი გადრშია მოქმეული საქართველოს პრ-ობლემა. იტლური და მღონარე თეგნების ასამილეთ არ აღნიშნულა ეს უდავო სინამდვილე, ეს ჩვენი დღევანდელი უპრობლემა წინანდელთან შეადრე-ნით. არამეტი იმისთვის რმე ამ სელსაყრელ ბირობე-ში შეგნებულათ მოვამწიფეთ ქართველი ხალხის ხ-ბოლოე გამარჯვების ძალები. ჩვენს მიღვინებს ვერც დაუპირდაპირა და ვერც შევაყენებთ, არამეტი მხოვლით გამოვიყენებთ, ამისთვის კი საჭიროა ყველაფრის სწო-რი ვარჯილი. ვდავს ვერ დავეგებთ. შეიძლება ჩვენი ხი-ფოცხლე არ გყოს და შეიძლება თაობამ სიღრმი შეახ-ნას ჩვენს დახანულ მიხანს. შეიძლება უფრო მაღლე მონებს საქართველო ჩვენი არ დაწყებულა და ჩვე-ნით არ გათავებება. საქმე იხაა, რმე ყოველმა ვარდა-შავალმა თაობამ თავისი მოვალეობა მოინადოს: ერის თავისუფლების დამყარებას და მის განტკიცებას დღანმარღს თავისი ზრნი და შემოქმედება. თუ ყო-

ვლი თაობის შეგნებამ და ენერვიამ ამ ვარჯილის ქვეშ მოიყარა თავი, მაშინ ყოველი ქართველი, სადაც და რა ხელობაშიაც ვდავს, იქ ვაკეთებს ეროვნული თვითგანმტკიცების და განთავისუფლების საქმეს.

ბრძოლის ფრენტი მეტად ფართია. იმდენათ ფართია, რმდენადაც თვით საქართველოს მიწა-წყალი და იმდენათ დრმა, რმდენადაც ქართველი ერის ბირველი თაობის ხაფლავი მორავს, ვნა რმე იბადება იმ თაობის აკვანი.

წინ მხელი და რთული საქმე ვვიძებ. მოქმე-დება ერთხა და იმავე დროს ელასტიკურიც უნდა იყოს და მტკიცეც; და იმდენათ ელასტიკური, რმდენადაც მტკიცე, რმე უკანდაუხრულია წინხლა იყოს დაუ-ხრული და რმე ერთმა აიგინინოს შედგენილი წყვეტება, რმე ხალხი ბეჯითად მიადავს გამარჯვების კარებს და...მაშინ დასკრავს.

თუ დღევანდელი და მომავალი თაობები ინტი-მურათ ვნათრებინან ქართველი ერის წარსულს, იქ მიღებენინან ამის საიდუმლოებას, ამის ხიმძმნეს და ხახათს.

ჩვენ მივდივართ საქართველოს მუდმივი გზით.

სპიჩილონ კლია.

ოკანონილი მამათიანისისათვის.

ვინც უარყოფს საქართველოს ელნადელს გან-მათავისუფლებულ ბრძოლას, მან უნდა უარყოფს და-მონებული ერის ბრძოლა განთავისუფლებისათვის ხაერთოდ და ხაზოვადით. მით უმეტეს, ეს მონობა არ არის ჩვეულებრივი ერთი ქვეყნის მიერ მტერებს და-პყრება და ერის უფლებათა მუხლედეკა, მისი თავისუ-ფალი განვითარების შეუფრება. ასეთი დაპყრება არა ერთხელ განუცდია ჩვენს ერს. მაგრამ ვადაუტრანია და თავისი ეროვნული სახე შეუნარჩუნებამ მრავალ საუკუნეთა განსწორვ, უხამინგვს ბირობებში.

ესლნადელი დამონება გუქტრება ჩვენს ერს სრულის განადგურებით ყოველიცხი, რაც მის ერო-ვნულ შეობას შეადგენს. და ამიტომ ეს ბრძოლა არ არის შედეგი ანა თუ იმ წრის გატეგებისა და შეურ-გებულ გრძობებზე დამყარებული მოქმედებისა. ის კამოწყველია ერის უმთავრესი რეალური ინტერესე-ბით და თავდაგვის ინტიკტით, რაც ყოველი ციფ-ხალი არხის ცხოვრების საფუძვლეს შეადგენს. ამით აიხსნება ხიმტკიცე და უდრეკველია ჩვენი განმათა-ვისუფლებული ბრძოლიცა. ამით მაროდება ის ურ-დისელი მხსვერბელი და პარტიკული თავგანწირ-ვლება, რმდითაც ასე უხვია საქართველოს უკანა-ხელი წლების ისტორია.

ეს უდავო ფაქტია, გარდაუვლია ხინამდვილე- მაგრამ, შესაძლოა, ამ ბრძოლის მისანი ხაზგა- ბოთ უძებდათ და განრთული. იქნებ ჩვენ, ვინ ვფიქ- ვართ განმთავისუფლებული ბრძოლის საიდაგურ ვერ ვხვდებით ამას და მისი შემდეგნი კი ხეკვრიტერ მის უძებდადს თვისი პოლიტიკური არზებების გამჭირ- ახლებით: თუ შეუძლებელია მინილის უღლის გადაგ- ადება და მით ერის შენახვა, გადაჩრება, იქნებ უმჯო- ლესი იყოს ბრძოლის უარყოფა, რომ მით ავიციდინოთ მამაკალიმ მსხვერპლი და დაუნარალებლვ გადავარ- ხინით ხალხი, თუნდაც ეროვნულ სახეობას მოკლე- ბული.

არა გრძობობათა გარტეობა, არამედ უდავო რეა- ლობა რუსეთის და მოღველი ვითარების ვაგარბე- ნებს ჩვენ მტკიცედ და ურყევულად, რომ საქართვე- ლს განმთავისუფლებული ბრძოლა უთუოდ გამარ- ჯების დანხლებება, ქართული ერი არ ამის იხე განმარტებული ამ ბრძოლაში, როგორც მუდამ თა- ვის წარსული, მისი მტერი არის მტერი მრავალი ახლობელ და მორეულ მისი მესობელ ერებისა. ხა- ქართველს მტერი ემუქრება განადგურებით ყველა დაწინაურებულს ქვეყნებსა და მთელს მოღველი ცივილიზაციას. ჩვენ არ შეგვიძის იტვი, რომ ეს შეშმა ხაზვითა რუსეთის დამხობით დახრლებება და ხა- ქართველიც დაიბრუნებს თავის ხეკვრებობას.

ჩვენ იმედს არ უნდა ვვიკავებოდეთ ამ გაუქო- ება, რომ ამ ორი დარასმუღლის სამკვდრო სახი- ციღელზე შეშმა ასე ვიანდება. მოღველი ომმა და რეალიუიუმმა მძიმე შემკვიდრებობა დასტოვებს. დრო უნდა ყველა ამ საკითხების მოგვარებას. უდა- ვოა ერთი რამ, რომ ეს ორი ძალა ვერ თავსდება ერ- თად ეროფლიობაში. ამ მხრივ მრავალი იყო ცდა, და ყველა უშედეგო.

ამ რთავ საქართველს განმთავისუფლებული ბრძოლის გზა უდავო და უყოფანდ უნდა მოი- დოს ყველამ, ვინც აიღარებს საქართველს ეროვნულ ოფის უსუნახობებს და ქართველი ერის შეღბის დაცეხს ყოველ პირდებებსა და ყოველს გარემოება- ში. ჩვენი ეროვნული განთავისუფლებების იდეა მიუწ- დომელია ყოველგვარი კრიტიკისა და გმობისაგან, კრიტიკის ხანად შეიძლება გახდეს, და სახვებით ბუნებრივია რომ გახდეს, არა ეს იდეა განმთავის- უფლებული ბრძოლისა, არამედ მეთოდები და ორგა- ნისაციის მისი, გვები და საშუალებანი მისნის მიდ- წევრისა. ეს საკითხები განმთავისუფლებული პოლიტი- კის ყოველდღიური და მუდმივი საგანია. და ამ მხრივ საქართველს განმთავისუფლებული ბრძოლა მნიშ- ვნებლვანს ცვლილებებს საჭიროებს ტატიკურსა და ორგანიზაციულს.

უმბრელებს ყოველსა საჭიროა შეძლების და

გვარად განვლება შებრძოლი ატმაცხერისა. ვხვდებით მუშაობაში უნდა ადვილი იქნეს გლ- კემტერი ატმაცხერისა, განწყობილება მლოთმეღობისა და ავუტუებისა. ამ გზით მოკვლის მრავალი მსხვერ- პლი და ხიდათი. უმჯობეს გამარჯვებისათვის ჩვენს შებრძოლ ვრს, გარდა თავგანწირულებისა და თავდა- დებისა, დასჭირდება აგრეთვე მოთინებისა და ცივი ანგარიშობის თვისებები. 1924 წლის შემკვიდრე- ბარის მტედა მძიმე და ავად მოხსენებელი, მწარე მაგალითები უსარგებლოდ მაინც არ უნდა დარჩეს მომავლისათვის. მთელი შექმნა ძლიერი ეროვნული დარასმუღლის, ამას მრავალი შრომა და თავგან- წირვა სჭირია. ხილი ავცილია მისი ცვცხლის წაკო- ადება, დაგროვილი ახალგაზრდულ მახას ავუტუება, მამაკალიმ მაინც უნდა ავიციდინოთ ასეთი შესაძ- ლებობა, ამ მისნით კი განმთავისუფლებულს ფრწონე საჭირო იქნება რეორგანიზაციის და გადა- რჩევის მოხდენა. ვინც ამ საქმეში არ იყო მუხელი გულწრფელად და შეგნებულად, ხეღბს დროზე იყვს ჩამდობრებული. ასეთი გადარჩევა არ იქნება მწელი იმ საშინელი გამიცვების შემდეგ, რომელიც გამოიარ- ა ეროვნულმა ფრწონტმა. შებრძოლ ძალეებმა გამოხ- დავებს ერთმანეთი, როგორც ოფისა და რწევის მხრივ, იხე ნახათის ხიმტიციხისა და გამძლეობის მხრივ. ასეთი გადარჩევა ჩვენ მოკვდებს ორგანიულ ერთობას განმთავისუფლებულ მუშაობაში, ნავდება შექმნილი შეურთებისა, როგორც აქამომდე იყო მშვი- დობიან დროში ამა თუ იმ პარტიულ ორგანიზაციის ყოფნის ხაზუით არ არის საკმარისი ამ მძიმე ბრძო- ლის კავშირში მისაღებად. წიკვირთი წრის მკე- ლი შეშმა დაიამტერებურად ეწინააღმდეგებოდა იმ იდეას, რომლისთვისაც ჩვენ ეიმბრტობი, ხნანხ, ყველა ჯერ კიდევ ვერ შეუთვისა გულწრფელად და შეგნე- ბულად ამ ახალ ეროვნულ ბრძოლას.

წოგნი ამ საქმეში ხეკმინტერი ცივიზნით გამ- ჯალული განწრახვებით მოვიდეთ. მტედა მჭირად დავეჯიდა ამ ხეკმის მუშაობა. ის გახდა წყაროდ და- ქსახეულობის და წნიფორივი მერყეების 1923 წლის დასაწყისიდან. მან შექმნა პირდებები ყველა შემდეგი მარცხებისა განმთავისუფლებულ ბრძოლაში. და მოათავა რა საქმეში თვისი ხამჭირინი, ეორ- დანია-რამამიკილის ხეკრა ხეკვეყნიდ იმიოვლებს თავს და ახილიად წურებს აქვეც გაერთიანებული ეროვ- ნული ბრძოლის დროლას და იფას. ამის ნავდება ადმართავენ პარტიული გეგმობის დროლას და ბილე- შვიკებს უთანახმობებურ ყველას, ვინც მათ გეგმო- ნიას არ მიემხრობა. ხილი ასეთია მთელი შებრძოლი ფრწონე, ყველა მძიმეინარება და თვით საქართ- ველში მოქმედი სიღ-დემოკრ. ორგანიზაციები, რომელიც ერთხელვანად და თავისუფალი ნების-

ყოფითი ზურგი უქციეს პარტიულ კითხვებსა და მიზნებს ამ განმათავისუფლებებისათვის ბრძოლის ხანაში, უარყვიეს ყოველგვარი პარტიული გეგმებისათვის სწარაგება და 1922 წლის შეთანხმების წინადაგებ შექმნეს გაერთიანებული ეროვნული ფრფხი.

მართალია, უღრმესი-რამიშვილის ხეჭკა თავი-დაწვევ არ თანაუგრძობდა მათი ბატონობის რუსტიკურადიის ურმელოდუ მეთანხმებას, მაგრამ აქამომდე ისინი ფარულად უშლიდენ ხეხს. უხლა უქვე ახდილად უხმეგრდებთან და მთლიანი ეროვნული დრო-შის ნაგვლად უგზავნიან მებრძოლ საქართველოს პარტიულ დროშას და იმას კი ივიწყებენ რომ საქართველოში ჯერ მარტო მტრის დროშა ბატონობს, ყოველივე რაც კარგი იყო ამ დროს წლის ბრძოლებში, ეს, რასაკვირველია, ბ. ჟორდანიის ხალხის საქმეა. რაც გუფი იყო, ეს ნაგიონალ-დემოკრატიკმა შეადგინეს მისი ხალხი. უხლა ჩვენი მხოლოდ აფენი შნავთ ამ გუფს მანიფესტს. გაერთიანებული ეროვნული საქმიისაგან იფურად თავის ხეჭკის გამომწვინა და გამთყოფა, მოკავშირე პარტიების გეობა და ფა-მისტერული საფრთხით მიწება-გუფი ნიშანია, გვახსივს, ხეით დეკადანანამაც ამით დაიწყო.

მართალია, ამ ხეჭკანტური დროშით მრავალ-ჯერ დაუყოფავთ ჩვენი ეროვნული იფეა, მაგრამ ამის დროც წავიდა. ჩვენი მტკიცე გეწამს, რომ ამ პარტიულ დროშას არ გაყვება იფეთის ის ხალხი, რომელიც წინეთ მისთვის იბრძოდა. ამ უკანახკენელ წელთა გან-მავლობაში ეს ხალხი გულწრფელად შევერთოდა მთლიან ეროვნულ ფრფხს და შეეთვისა მის იფეას, მის მორალს. ის ახე აფილიად არ დასტოვებს ათას-დობით თავდაფეულ ქართველთა ხისხში შეფეძილს ეროვნულს დროშას! დაჩრდილი ყოფულის გამყვინ-ვება მხოლოდ შეუწყობს ხელს ჩვენი ხეჭკის გაჯან-ხალებს, ვინაიდან იქ მრავალი მარცხი და ჩიფათი ბეფიფოდა.

წყალნი წავლენ და წამოვლენ, ქეფინი დარჩე-ბიანო

ვიმუშაობთ ხაიმედო და მტკიცე ორგანიულ ერ-თობის შექმნისათვის!

ალ. ასათიანი.

საქართველო სახლვარგართ.

საფრანგეთში საქართველოს ოფიციალი მდელ-მარეობა დეფხაც იხევე მტკიცეა, დროცრც საპუოთა

კავშირის ცნობამდე იყო. მოუხედავით სამეფო-ქვეყნის ბ-ნი კრახინის, საფრანგეთის ბრეჭნიფენ-ტის წინაშე საქართველოს ელჩად მიფეძეულია, იხევე ორფორც მველათ. ბ-ნი აკაკი ჩხენკელი. იფედი გვაქვს, საფრანგეთის ახალი მთავრობა ამ საკითხში წინან-დეღელთა ტრადიციას არ დაარღვევს. ამის განსაკუთ-რებულ საფეძვლათ ის გარეფეძა მიფეჯანია, რომ საგარეო საქმეთა ოლქნიფელი უქრობს ბ-ნი ორსტიფი ბრინას, რომელიმაც პირველ იფენლ საქართველო დე-იურე 1921 წელს და რომელიც ქართველი ერის ხე-ვერეფელი უფულების მეფეობარი დარჩა.

საქართველოს ბრძოლუმა უფრო და უფრო იკა-ფავს ჟნახ უფხვლობის ბრეხაში და სასოფადოლობოვ წრემში. ყოფმლკან, საფედ მცნდობან საქართველოს საკითხს და ქართველი მრის ბრძოლას თავიუფლ-მის აფხაგეწინათ, კოლქნიფემის გარდა, ყველა დიფი ხომპარით ეპყრინდა მას. ამ უკანახკენელ დროს ინ-გლისის ბრძამ ბმვერ სწმრა საქართველოს მშხახმ, საქართველოში ტრამდ-უნიფონთა დმლეუკაციის მოჭე-ურლობის გამეო. იფი აფინშნავდა იმ ცნობათა ხიყალ-მას, რომელიც დმლეუკეამ მიაწფდა მკითხველ სა-სოფადიმას.

ამას წინათ, თმშთა ალტაშა მრთმა კონსტრუ-ტორმა ხისოფა ჩმმმბრლმს გამლეუგა თმტრეო წიგნი ყველა ცნობებით, რომელიც ეო მმწმშა საქართვე-ლის დამყვობას და იქ გამიმუშულ ტმტრებს. ჩმმ-ბრლმშა უბახუხა, რომ ამ გამედ მს ოლხმმრმშმე-ლი არ იყო.

ბ-ნი მკითხველს, ჩვენი გაწითი გამედის ქართველი მმეორანტის და-რბიბი ჯობიდან გადმბული ფულით, რაც ჩვენთვის განსაკუთრებებით მკორფახს იყო, მს ესა რომ მიმარ-თელმის სხვადასხვაობას არახისათვის მუშულია ხშილი ამ საქმის დაწმარმბედა.

ბირველ მმეოწნიფეღნი გეუფემებით ვერ აი-ტანნ გამცემის ზარგმბს, ამიტომ საჭიროა გაფარ-თლედმს ჩვენი გაწითის მმეღობართა წრმ.

ვიზიფიფიხ მკორფახს იყის საგანი, რომელსაც ვმმსახურებოთ, მოვიდამს და მმეკმმველოს.

ამლადმინა

მმმმდეკი ნომერი—26 მას.